

KIS LAP

A KERTBEN. (Lásd a 302. lapon.)

n-épület.
társulat.

K É T Á R V A.

— Elbeszélés. —

(II. folytatás.)

z kissé megnyugtatta Imrét, aztán be is látta, hogy jó barátja szerencséjének még örülnie kell; lassanként tehát megbarátkozott az elválás gondolatával, Károly talán inkább sajnálta az elválást. mert tudta, mennyire szüksége van Imrének egy igaz jó barátira, ki mindig mellette legyen. És épen egy nappal az előtt, hogy Károly a házból elköltözni készült, történt, hogy a gonosz szomszéd Zsuzsánna aszszony megint valami borzasztó panaszszal jött Imre ellen, úgy hogy az csak nagy nehezen kerülte el a legkeményebb büntetést. Egészen kipirulva a haragtól ment Károlyhoz és így szólt:

— Ezt már valóban nem türhetem tovább. Én soha sem vétettem ellene s ő esztendők óta üldöz, mint valami gonosz ellenséget. De most már megelégettem! Eddig a te kedvedért nem álltam rajta boszút, de most majd megmutatom neki, hogy ha ő bánt engemet, én is visszafizetem neki.

Károly egy-két perczig gondolkozott s azon törte fejét, mikép óvhatná meg Imrét, hogy indulatossága bajba ne keverje, ha majd nem lesz mellette jó barátja, a ki visszatartja:

— Magam is sokszor csodálkoztam, mért üldöz téged ez az asszony; kell valami okának lenni; én kérdeztem is már, de nem akarja megmondani. Az bizonyos, hogy itt valami titok lappang; de hát azon hiába törjük a fejünket. Ami azonban azt illeti, hogy boszút állj rajta, — ülj

csak ide mellém, mondok neked egy kis történetet.

Imre kíváncsian figyelt, s Károly így kezdé:

— Tudod, hogy a török sokáig uralkodott szép hazánkban s Buda várában is török basa parancsolt másfél századon át. Nem messze Budától, Érden, egy kegyetlen török csapatvezér, Hamzsa bég volt az ur és rettegésben tartotta a vidéket messzire, még ott is, hol nem a törökök voltak az urak.

Ugyanekkor élt két nemes magyar vitéz, Szapáry Péter és Batthyányi Ádám, mindakettő előkelő és gazdag ifju. Ezek bátor harczoaikkal sokszor betörték a törökök által elfoglalt területre s Hamzsa-béget, sőt a Budai hasát is ugyancsak meg-megriasztották, több ízben keményen megverték és zsákmányt szedtek el tőlük. A basa is, Hamzsa-bég is dúlt-fúlt mérgében, de minden erőlködésük hasztalan volt, nem bírtak a magyar vitézekkel. Végre azonban sikerült Hamzsa bégnek törbe csalni Szapáryt, ki hősiesen védte magát, de utoljára számos sebből vérezve összerogyott és fogságba jutott.

El volt szánva a halálra és a kegyetlen Hamzsa-bég először csakugyan arra gondolt, hogy megöli; de aztán mást gondolt és sokkal kegyetlenebb módon töltötte boszuját a vitéz ellenségén. Gondosan gyógyíttatta, ápoltatta s Szapáry eleinte azt hitte, hogy nemeslelkű ellenség kezébe jutott; de mikor egészen fölgögyült, akkor aztán keserü csalódás várta. Hamzsa-bég befogatta őt, mint valami igavonó barmot az eke elé és szántania kellett, majd ismét nagy terheket von-

szolnia s ha nem bírta, a kegyetlen Hamzsa-bég korbáccsal vérig verette és gyönyörködött megalázott ellensége kinjain. A szegény fogoly rokonai, barátai ki akarták őt váltani; de Hamzsa-bég oly ropant összeg pénzt követelt, hogy nem lehetett előteremteni s Szapáry tovább huzta az ekét, szenvedte a kinzásokat, úgy hogy bizonyosan bele halt volna. Végre azonban hű barátja, Batthyányi, egy csapatában elfogott egy igen előkelő török basát és a törökök, hogy a maguk vezérét visszakapják, cserébe szabadon bocsátották Szapáryt.

> Sokáig tartott, míg az elkinzott, elgyöngült vitéz ifju fölüdült és visszanyerte régi erejét. Ekkor azonban újra elővette kardját és beállt a vitézek közé, kik a török ellen harcoltak. Mindenütt a legelső közt volt s a vezér büszke volt reá, elhalmozta dicséretekkel. Végre a török fő erőssége Buda vára is ostrom alá került és hiába védte a török kétségbeesett elszántsággal, a keresztény sereg győzött, elfoglalta a várat és Szapáry volt egyik legelső a bástya tetején. A törökök egy része elesett a harcban, sokan pedig fogságba jutottak. És a foglyok közt volt Hamzsa-bég is.

Mikor a fogoly török basákat és bégeket a győztes keresztény vezér elé vezették s ez megpillantá köztök Hamzsa-béget, azonnal előhívatta Szapáryt és így szólt hozzá:

— Nemes vitéz! Ime, hatalmunkba esett a te kegyetlen kinzód is. Neked adom őt, csinálhatsz vele, amit akarsz.

Hamzsa bég elsápadt, de aztán daczos pillantást vetett a győztes vité-

zekre. El volt készülve a legroszabbra s nagyon jól tudta, hogy megérdemelte a legkeményebb lakolást. Persze, mikor ő kegyetlenkedett, nem gondolta, hogy valaha még ő kerülhet Szapáry hatalmába s a kit ekevonó állattá alacsonyított, az majd boszut fog rajta állhatni. Most már késő volt a bánat s mogorván, daczosan ment a számára kijelölt tömlöczbe, várva Szapáry parancsait. És mit gondolsz, Imrikém, mit tett Szapáry?

— Nem tudom; de gondolom, hogy százszorosan vissza fizette a gonosznak, a mit tőle szenvednie kellett. Talán szurokba főzette meg elevenen, vagy kerékbe törette, szolt Imre villogó szemekkel.

Károly fejét rázta.

— Nem, nem azt tette. Még ugyan azon a napon elment a tömlöczbe s így szólt Hamzsa-béghez:

— Ismersz-e még, Hamzsa-bég? Most rajtam a sor, hogy boszut álljak.

— Tégy velem, amit akarsz, felelt a bég daczosan. Kínózhatsz, gyötörhetsz, de siess vele, mert nem lesz rá sok idő. Légy átkozott!

— Tévedsz, szolt Szapáry nyugodtan. Én keresztény nemes lovag vagyok s boszut nem úgy állok rajtad mint gondold. Vallásom azt parancsolja, hogy bocsássak meg ellenségeimnek és én megbocsátok neked. Tudom, van nőd, vannak gyermekeid, kik siratnak, — menj haza. Szabad vagy, visszaadom életedet és szabadságodat s nem kívánok tőled váltságdíjat sem. Azért jöttem, hogy kinyitassam tömlöczöd ajtaját. — No's, mit gondolsz, kedves Imre, nem volt ez külön cselekedet, mintha kínózta volna?

Imre megszegyenülten sütötte le fejét. Károly pedig így végzé:

— A szerencsétlen Hamza-bég egészen elámulva, meredten bámult Szapáryra, aztán kemény katona létehez szokni kezdett, Szapáry elé borult és bocsánatért könyörgött a sok kínzásért, melyeket rajta elkövetett. Azután hirtelen segítségért kezdett kiáltozni s Szapáry hamarjában nem tudta, mi lehetett a béget; de ez kétségbeesetten megvallotta, hogy ő nem is álmodta, hogy Szapáry ily nagylelkű lehessen, azért meg akart menekülni a kínzástól és a magánál levő mérget megitta. Rögtön hívtak orvosokat, de már későn volt, a szerencsétlen törököt nem lehetett megmenteni. Meghalt, — de utolsó szava is az volt, hogy a Mindenható áldja meg nemes ellenségét, ki oly nagylelkűen meg tudott bocsátani.

(Folytatása következik.)

A TOLVAJ-SZAGOLÓ.

(Képpel a 300. lapon.)

AFRIKÁNAK keleti részén van egy jókora ország, melynek neve Abissziniá. (Keressétek meg a térképen.) Meglehetősen miveletlen nép lakja, melyazonban mégsem annyira vad, mint a többi afrikai szerezcsenek és e nép nevezetes arról is, hogy már ősi időktől a keresztény vallást követi. Az európai mivelt nemzetek erről sokáig alig tudtak valamit, de most már sokan megfordulnak az abissziniái királyságban s hoznak hírt az ottani emberekről és szokásaikról.

Egy furesza szokás az, melyet a rajzon láthatok. Ez nem egyéb, mint a tolvaj keresése szagolás által, olyanformán, mint a hogy nálunk a vadász vizsla vagy kopó kutyával keresi az erdőben a vadat; csak-

hogy Abissziniában a vadászkutya dolgát ember végzi, az ugynevezett tolvaj-szagoló.

Ha valami lopás történt a faluban, a károsult jelenti a bírónál. Ez nem hivat pandurokat, csendbiztosokat, mert effélett ott nem igen ismernek s az abissziniái bíró azt hiszi, hogy többet is ér a tolvaj-szagoló. Ez olyan ember, kinek az ő hitők szerint az a rendkívüli tulajdonsága van, hogy megszagolja, hol van a tolvaj. A bíró tehát a tolvaj-szagolóval elmegy arra a helyre, hol a lopás történt és hozzáfog a munkához. Legelőször is valamierős kábitó szert ad be a tolvaj-szagolónak, ki erre mintegy mámorossá válik s négykézláb megindul, míg a bíró kötélen fogva tartja. A tolvaj-szagoló folyton szinatolva halad előre s végre valamely háznál megállapodik és azt mondja, hogy tolvajszagot érez. Annak a háznak lakója pedig, a melynél a tolvaj-szagoló ezt mondta, el van veszve; akár találják meg nála a lopott jószágot, akár nem, akár bűnös, akár nem, elfogják mint tolvajt és kegyetlenül megbüntetik. A tolvaj-szagoló ekkép sokszor ártatlanokat kever bajba és így mindenki fél tőle, elhalmozza ajándékokkal, csak hogy tolvajkeresés esetén bajt ne csináljon.

Ez a szokás nagyon esztelennek látszik. De valószínű, hogy volt ennek régebben igazi alapja. Az európai népek szaglási tehetsége nagyon gyöngé, de be van bizonyítva, hogy különösen félig vad állapotban élő népfajok csodálatosan éles szaglással bírnak. Az amerikai vörös indiánok közt ma is vannak sokan, kik ha valakinek lába nyomát megszagolták, mértfőldekre tudják követni a nyomot, bár a nyom szemmel épen nem látható; valósággal olyan éles szaglásuk van tehát mint a jó vadászkutyának. Valószínű tehát hogy Abissziniában is voltak vagy talán még most is vannak ilyen emberek s ebből eredt az a szokás, hogy az ilyen embereket a tolvajok kinyomozására használják.

A FÁCZÁN ELLENSÉGEI.

— Mese egy tavaszi sétán. —

APSUGARAS, meleg tavaszi délután volt, midőn Anna néni a kis Ilonkával és a még kisebb Nellikével sétára indult. Közel volt a szép fáczányos kert s míg Nellike vadvirágokat szaggettott, Ilonka minden félét mutogatott, majd ismét kérdegetett.

Egyszerre szinte ijedten állt meg.

— Nini, mi van ott azon a fán! mondá félénken.

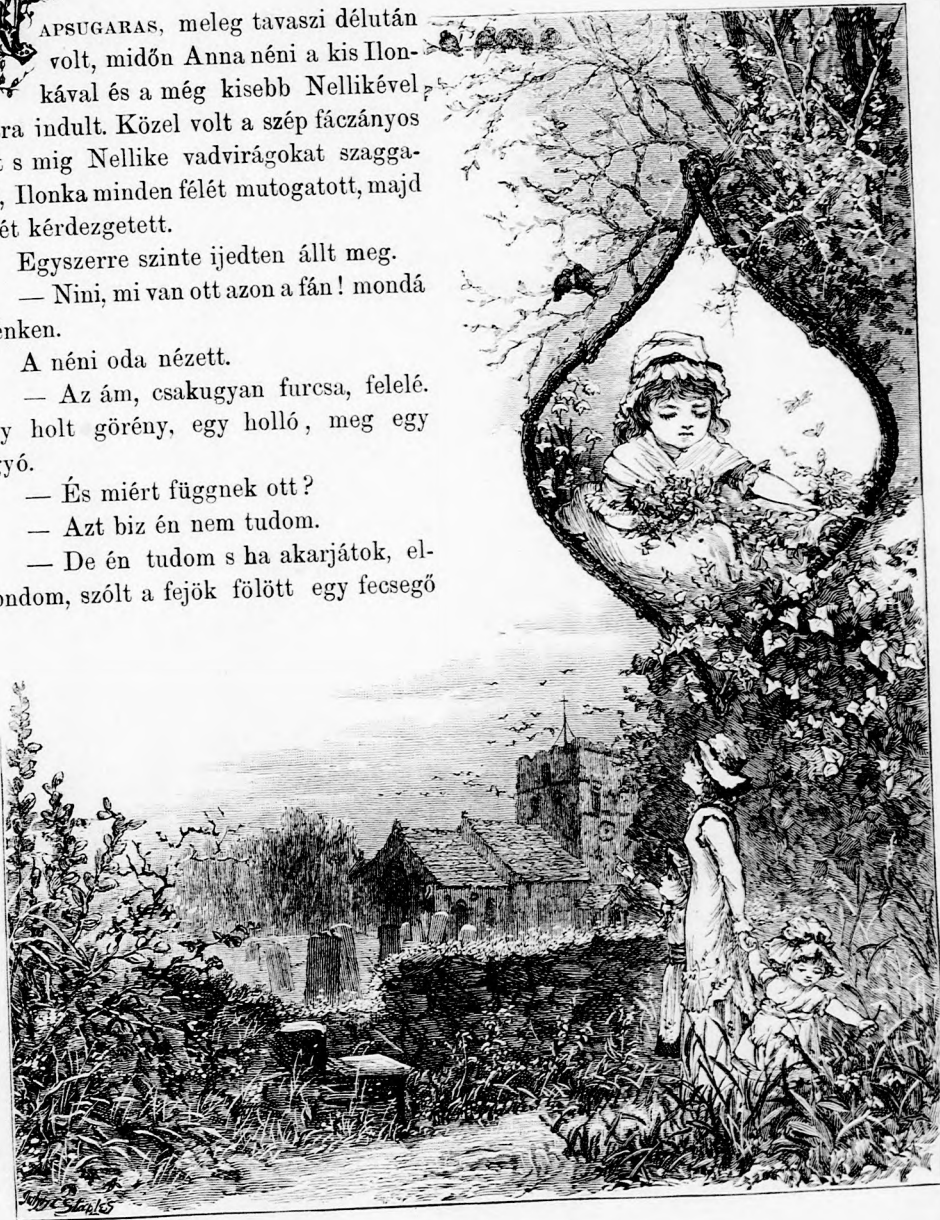
A néni oda nézett.

— Az ám, csakugyan furcsa, felelé. Egy holt görény, egy holló, meg egy kígyó.

— És miért függnek ott?

— Azt biz én nem tudom.

— De én tudom s ha akarjátok, elmondom, szolt a fejük fölött egy fecsegő

szarka és mindjárt el is mondta ezt a kis történetkét:

A mult ősön az a kigyó itt élt e ligetben. Egy napon, a mint a magas fűben csuszott-mászott, egy fáczány, mely épen arra járt, a fű közt mozgó kigyófarukat valami jó kövér bogárnak nézte, be akarta kapni és keményen beleharapott. A kigyó szörnyen dühös lett, hogy a farkát valaki bántani meri, megfordult s meg akarta harapni a vakmerőt, de ekkorra már a fáczány is észrevette tévedését, gyorsan elröppent.

A kigyónak nagyon fájt a farka s a milyen gonosz teremtés, csak arra gondolt, miképp állhatna boszut, nem törődve azzal, hogy talán tévedés volt a dologban. De már nem sok ideje maradt boszúterve kifőzésére, mert a tél közeledett; ilyenkor pedig a kigyó elrejtőzik és téli álmát aluszsza. Ő is elrejtőzött tehát, de egész télen át még álmában is csak azon járt az esze, miként álljon boszut a fáczányon.

Midőn a tél elmúlt s a kellemes tavaszi nap kisütött, a kigyó ismét előbujt s ime legelőször is a gyüölött fáczányt pillantá meg. Ott ült egy fa ágán, közel a fészkéhez, melyet párjával épen elkészített.

— No megállj, sziszegé a kigyó, majd megkeserülöd azt a harapást.

Néhány napig folyvást leskelődött s egyszer észrevette, hogy a fészek tele van tojással és a fáczány mindig otthon ül, ki akarja költeni a tojásokat.

— Most már ideje, gondolá a kigyó. Most nem igen figyel, nem veszi észre, ha fölmászom hozzá. Megölhetem könnyen.

De mégsem tette, mert gyáva volt. Eszébe jutott, mennyire fájt a farka, mi-

kor a fáczány beleharapott; hátha a fejébe harapna, az még gonoszabb multság lenne.

— Mást kell kigondolnom, szólta magában. Ravasz hirben állok, majd segíték is magamon.

Odább csuszott s nemsokára találkozott a görénynyel.

— Jó reggelt, görény ur! Hogy érzi magát?

— Köszönöm kérdését, eléggé jól, csak kissé éhes vagyok.

— Oh, ha csak az a baj, — tudok én egy helyet, a hol egész rakás tojást találhat.

— Tojást? szólta a görény orrát firtogatva. Azt nem nagyon szeretem... inkább szeretek valami élő prédát.

— Azt is tudok. Szereti a fáczányhust?

— Oh, az pompás! Hol kaphatnám meg?

— Elvezetem a fészekhez, de ígérje meg, hogy ha a fáczányt megette, a tojásokat is összetöri.

— Oh szivesen.

— Pedig az kár volna, szólta ekkor valaki a fejük fölött.

Fölnéztek s egy nagy hollót pillantottak meg, ki egy ágon ülve kihallgatta beszédüket s aztán így szólta tovább:

— Nagy kár volna hiába elpocsékolni. Ha görény barátunk megölte a fáczányt, én majd elhordom, feltöröm és megeszem a tojásokat.

— Azt sem bánom, szólta a kigyó. Én csak azt kívánom, hogy a fáczány minden tojásaival együtt elpusztuljon. Én hát el-

vezetlek a fészekhez, csak meg kell állapodnunk, mikép hajtsuk végre a tervet.

— Oh az nagyon könnyü, szólt a holló. Majd én a fészek fölött egy ágra szállok s ekkor a fácány nem fog merni távozni tojásaitól, mert fél, hogy én ellopom; görény barátunk téhát szépen föllóphozhatik a fészekhez és torkon ragadja a fácányt.

— Nagyon jó lesz!

A három összeesküvő tehát megindult s csakhamar eljutott a fához, melyen a fácány fészelt.

Épen ekkor azonban arra ment a fácányok öre s meglátta a hollót is, a görényt is. Jól tudta, hogy ezek ellenségei a fácánynak; gyorsan lekapta tehát a duplapuskáját s jól célzott lövéssel lelőtte először a hollót, aztán a görényt. Mikor ezt a kigyó látta, ijedten futásnak eredt, de az ör meglátta őt is, hamar letört egy vastag ágat s úgy ütötte fejbe a kigyót, hogy a gonosz rögtön kimult. Azután fölszedte mindahármat és ide akasztotta a fára ijesztő példának.

— Ezzel a szarka felröppent és csakhamar eltűnt a fák között, Ilonka és Nellike pedig haza sétáltak.

Itatás.

(Képpel a 196—197. lapokon.)

MELEG van már, igazán;
Igyál vizet, barikám!
A váluig föl nem érhetsz,
Mert a válu magas ám.

*Itt a pompás vizecske,
Itt hozom a cseberbe,
Rózsaszinü orrocskádát
Hamarosan üsd bele.*

HARMINCZ ÉV MULVA.

— Igaz történetke. *) —

Kedves Forgó bácsi!

AGYON örülnék, ha e soraimat méltóknak találná arra, hogy a »Kis Lap«-ban megjelenjenek. Egy kis történetkét szeretnék elmondani s azt hiszem, érdekelné kis olvasótársaimat is, már csak azért is, mert valóban megtörtént eseményt mondok el.

Kedves Forgó bácsi tudja, de kis olvasótársaim közül is bizonyosan sokan tudják, hogy harmadéve katonáink benyomultak a szomszéd Boszniába és elfoglalták az országot, ami nem volt könnyü feladat, mert a bosnyákok ellenszegültek és katonáinkkal véres csatákat vívtak. E hadjáratban részt vett az én unokabátyám is.

Maglaj a neve ama helységnek, hol az első csata történt. A mi katonáink több halottat és sebesültet voltak kénytelenek ott hagyni a csataterén s a sebesültek közt volt, fájdalom, az én kedves bátyám is. Egy bosnyák épen célzott a mi tisztünkre és már-már el is sütötte volna pisztolyát, mikor bátyám lelőtte; de ugyanabban a pillanatban ő is golyót kapott a lábába és ájultan összerogyott.

Sokáig feküldhetett ott eszméletlenül; de mikor magához tért, ugyancsak elbámult. Eszébe jutott, hogy a csatában sebesült meg s a csatamezőn kellett volna fe-

(Folytatása a 298. lapon.)

*) Ez elbeszélést egy kis olvasótársatom küldte be mint megtörtént esemény leírását s én olyan érdekesnek találtam, hogy ezennel közlöm veletek.

ITATÁS. (Lásd a 295. lapon.)

(Folytatás a 295. laphoz.)

küldnie; de e helyett igen kényelmes, menyegyzetes ágyban találta magát s nem csoda, ha az első pillanatban azt sem tudta, álmodik-e vagy ébren van. Ez azonban nem sokáig tartott, mert később megtudta, hogy egy jó modu zsidócsalád házában fekszik s nines mitől félnie, ápolni fogják.

Csodálkozott, hogy az ellenséges vad nép közt is ily jószívű emberekre talált. A mint körülnézett, két gyermeket és egy nevelőnek látszó férfit pillantott meg a szobában, kiknek beszédét azonban nem értette. De mert unokabátyám egy nagykereskedő ügynöke volt és a kereskedelmi akadémiában jól megtanult angolul, francziául és németül, megróbálta, valjon e nyelvek valamelyikével nem boldogulhatna-e? Legelőször is a francziával tett kísérletet.

— Tudnak-e francziául? kérdé a gyermekektől.

A nevelő intett, hogy csak feleljenek bátran.

— Igenis is, tudunk, felelék.

— Hogy hívják szüleiket?

— Atyánk Sturzsák Loja, én pedig Sturzsák Izsák vagyok, szólt az egyik fiu.

— És itthon vannak szülei?

— Atyánk kint van a harcztéren, anyánk itthon van, de épen most a háremben (női lakosztályban) alszik.

Alig mondta ezt a fiu, midőn megnyílt az ajtó s erős, izmos, magas termetű férfiu lépett be. A gyermekek örvendezve futottak elébe s unokabátyám, bár nyelvöket nem értette, csakhamar megtudta, hogy ez a gyermekek atyja, a házi gazda.

Ez szintén tudott francziául s unokabátyámhoz lépve, nyájasan kérdé:

— No's, hogy van, fiatal ember?

— Roszul! felelé bátyám. De önöknek nagy hálával tartozom jószágukért, hogy oltalmukba vettek. Nagyon szeretném is tudni, minek köszönhetem e nagy részvétöket.

— Oh, azt elmondhatom, szólt a házi gazda. A mint önt a sebesültek közt megpillantottam, egy régi emlék ébredt föl újra bennem. Ön rendkívül hasonlít valakihez, a kit én hajdan nagyon szerettem. De hogy megértse, el kell mondanom történetemet.

Én nem idevaló ember vagyok, hanem Magyarországból, Sopronmegyéből származom. Több mint harmincz évvel ezelőtt ott éltünk boldogult szüleinkkel, én és testvérem Ferencz. Mi testvérek nagyon szerettük egymást, minden falatot megosztottunk egymással és ha játékban vagy akármiben egyikünk szerencsésebb volt, inkább abbahagytuk, ha nem oszthattuk meg örömünket. A helységtől nem messze nagy erdő volt s itt játszottunk, kalandoztunk órákig többi pajtásainkkal. Eljártunk volna ott akár örökké is, csak hogy persze nemsokára beköszönt az az idő, hogy komolyabb dologgal kellett foglalkoznunk: iskolába kellett járni és tanulni.

Én szerettem tanulni és iskolába járni, de az igazat megvallva, Ferencznek ez nem volt inyére s ha csak tehetete, elkerülte az iskolát és elment a kereskedőhöz, segített az inasoknak, segédeknek; még magais hordozott szét csomagokat. Atyánk ezért sokszor megintette, sőt meg is bün-

tette; de sem az intés, sem a büntetés nem fogott rajta. Én magam is sokat busultam miatta, kértem, legyen szorgalmasabb, tanuljon; de természetes, hogy ha szüleink szavára nem hajolt, reám még kevesebbet hallgatott.

Egész szomorúság volt e miatt házukban s szegény jó anyánk annyira busult és bánkódott, hogy már szinte belebetegedett. És ki tudja, mi történt volna, ha egyszerre váratlanul nagyot nem fordul a dolog. Egy ízben szüleink épen azon tanakodtak ismét, mi lesz Feriből, ha nem akar tanulni, — midőn egy mindenkitől tisztelt, derék öreg kereskedő lépett a szobába. Szívesen láttuk s az öreg mindenféleképpől beszélgetett, különösen a maga foglalkozásáról; elmondta, melyik portéka lett ismét drágább, melyik olcsóbb s több effélét; végre pedig az én Feri öcsémre fordította a beszédet.

Nagy meglepetésünkre az öreg nagyon magasztalni kezdé Ferit s elmondá, mily nagy tehetsége van a fiúnak a kereskedéshez; eldicsérte, milyen ügyes; csupa játék-ból, ha néha a boltban hozzáfogott valamihez, tultett a legügyesebb segéden is. E mellett pedig ritka jó szívű; s az öreg kereskedő több példát mondott el arról, hogy ő maga tanuja volt Feri nemes tetteinek. Végre aztán így szólt az öreg:

— Én pedig most azért jöttem, hogy az önök beleegyezését kérjem, adnák hozzám a fiut kereskedőnek. Ferivel már beszéltem, neki nagy kedve volna, de azt mondta, hogy atyja beleegyezése nélkül semmibe sem fog. Kérem tehát, adják hozzám a fiut.

Atyám egészen meg volt lepve s harmájában nem is tudott határozni. Végre abban állapodtak meg, hogy majd kissé gondolkozik s másnap felel az ajánlatra.

Ferivel atyánk azonnal komolyan beszélt és le akarta birni, hogy ne legyen kereskedő. De Feri nem tágitott s harmadnap már ott volt az öreg kereskedő boltjában. Itt nagyon meg voltak vele elégedve, s nemcsak soha panasz nem volt ellene, hanem kedvence lett mindenkinek s még a vevők is szerették, mert kedélyesen el tudott velök beszélgetni, tréfálni. Minden portékát úgy tudott dicsérni, hogy a vevő okvetlenül megvette s az öreg kereskedő boltját valósággal híressé tette.

Az idő mult s bekövetkezett az a dicső korszak, melyet szabadságharcznak nevezünk s melyről kis olvasótársaim is bizonyosan már ép oly sokat hallottak, mint én. A honvédek szerte jártak toborzani s eljöttek hozzánk is; a kinek ép keze-lába volt, beállt honvédnek, hogy védelmezze a haza szent jogait. Én is felcsaptam honvédnek, még pedig atyám beleegyezésével, mert ő is azt mondta, hogy legelső kötelessége mindenkinek a hazát védelmezni. És ha én beálltam honvédnek, Feri öcsém sem akart hátra maradni, tehát ő is felcsapott, mindketten katonák lettünk.

Nemcsak mi tettünk akkor így, hanem minden bátor fiatal ember s így találta ezt rendjén mindenki. Csak szegény jó anyánk szomorkodott, neki nem volt kedvére, hogy mindkét fia katona lett, mert hát a csatában veszedelembe jut az ember, életét is vesztheti. De a hazáért

meghalni dicső halál és végre jó anyácskánk is belenyugodott.

Nemsokára parancsot kaptunk az indulásra. Hány városban, falun mentünk keresztül, azt biz' én most már nem tudnám megmondani; de arra emlékszem, hogy Pozsonymegyében volt csatánk egy ellenséges csapattal. Mikor a csatának vége lett, kerestem Feri öcsémet. Megijedtem, halálos aggodalmak közt kerestem, kutattam mindenfelé, de hiába. Azt kellett hinnem, hogy elesett, meghalt a csataterén.

És azóta nem láttam többé soha!

Később magam is megsebesültem s gyógyulás végett haza kellett mennem. Örültem, hogy újra látni fogom szüleimet, de ott hon nagy szomorúság várt

reám: míg mi a csatában harcoltunk, jó szüleink meghaltak, a ház pusztán, elhagyottan állott.

Nem volt többé örömöm semmiben, mignem egy honvédtársam szabadságra hazajött s azt mondta, hogy Feri öcsém él, de fogságba esett, az ellenség magával vitte, de hogy hova, azt bizony nem tudja. Ez újra reményt nyújtott s mihelyt föllábadtam, megindultam öcsém keresésére.

Bejártam Stájerországot, Ausztriát, kerestem, kutattam, de mind hiába. Vissza kellett térnem, de legalább az a remény bízott, hogy szeretett öcsém él s még megláthatom.

Ez a reményem azonban csakhamar eltűnt. A mi harcunk sorsa roszt fordult, az ellenség győzött mindenütt s nekünk, kik fegyvert fogtunk ellene, menekülnünk kellett. Sok más szerencsétlennel én is kibujdostam Törökországba s itt sokféle viszontagságon mentem keresztül, míg végre e hegyes-völgyes országba jutottam, és itt megtelepedtem.

És most már érteni fogja, fiatal barátom, kire gondoltam, mikor azt mondtam, hogy ön csodálatosan hasonlít valakihez a kit nagyon szerettem. Mikor önt

a sebesültek közt megpillantottam, azt hittem, hogy Feri öcsémet látom. Persze, az nem lehet, mert hiszen ő már öreg ember, mint jó magam. De mert ön annyira hasonlít hozzá, rögtön megszerettem s ide hoztam házamba, hogy sebet gyógyítsam, mert tudnia kell, hogy én orvos vagyok.

— — Eddig volt a jó szivü házigazda elbeszélése. Unokabátyám meglepetve hallgatta s aztán így szólt:

TOLVAJ-SZAGOLÓ. (Lásd a 292. lapon.)

keres-
sza kel-
ny biz-
s még

chamar
fordult,
ekünk,
ülünk
n is ki-
sokféle
gságon
keresz-
végre e
völgyes
a jutot-
tt meg-
em.

ost már
fogja,
arátom,
gondol-
kor azt
m, hogy
dálato-
onlit va-
a kit
szeret-
kor önt
m, azt
Persze,
reg em-
annyira
m s ide
yitsam,
vagyok.
zigazda
vehall-

AZ ÚJ KEDVENCZ. (Lásd a 302. lapon.)

— Sajátságos . . . mintha e történet egy részét már hallottam volna atyámtól. Csakhogy az ő neve Ferencz ugyan, de nem Sturzsák, hanem Szarvas.

E szavakra a házi gazda fölkiáltott s örömtől reszketve megölelte unokabátyámat.

— Hiszen az én nevem is Szarvas, csak itt változtattam meg. És te az én kedves Feri öcsém fia vagy!

Volt nagy öröm s azonnal külön embert küldtek a hirrel Magyarországba unokabátyám atyjához. Ez természetesen rögtön utra kelt s egy hét mulva a két testvér újra találkozott, harmincz esztendő multával.

Mennyire örültek, azt én persze nem tudnám leírni s örömük annál tisztább lehetett, mert jótett által jutottak hozzá. Ha sebesült unokabátyámat meg nem szánja és házába nem veszi nagybátyja ismeretlenül is, akkor talán soha sem érte volna ez az öröm, nem találta volna meg testvérét.

Unokabátyám atya aztán elbeszélte testvéreinek, mikép tünt el akkor a csata után. Megsebesült, bokába lötték és elfogták. Az ellenség több más sebesült fogolylyal kórházba vitette, de innen sikerült megszöknie. Halászruhát vett s úgy bujdokolt, tengődött sokáig, mignem a háborus idők végkép elmúltak s újra mutatkozni mert. Ő is kereste testvérét, de természetesen hiába, mert ez ekkor már Törökországban járt. Halottnak hitték és megsiratták egymást. Unokabátyám atya ismét kereskedő lett, idővel maga nyitott üzletet s ezt mai napig is sikerrel folytatja.

Nagyon örülnék, ha e kis történetke méltó volna a közlésre s kedves Forgó bácsit szivből üdvözölve maradtam

hü kis olvasója
SZARVAS FERENCZ.

A kertben.

(Képpel a czimlapon.)

<i>RAGYOG a kert</i>	<i>És mutatja</i>
<i>Köröskörül ;</i>	<i>Az illat ár,</i>
<i>Viráginak</i>	<i>Hogy rózsá is</i>
<i>Lelkem örül.</i>	<i>Fakadoz már.</i>

<i>Tulipán itt,</i>	<i>Horgolásod</i>
<i>Ott a jáczint :</i>	<i>Ha elnézem,</i>
<i>Tarka színök</i>	<i>Olykép tűnik</i>
<i>Össze játszik.</i>	<i>Fel az nékem :</i>

Mintha e kert
Növényzetét,
Gyors munkádba
Bele szönnéd.

AZ UJ KEDVENCZ.

— Kicsi történetke. —

(Képpel a 301. lapon.)

ESSZE földön nem lehetett volna két jobb barátot találni, mint Emmike és az ő hü Nerója. Neró, az igaz, csak egyszerű kutya volt, de ez nem akadályozta barátságukat. Igazi gyermekkori pajtások és játszótársak voltak.

Emmike még egészen kicsike volt, mikor a szintén kicsike Neróval játszani kezdett. Együtt hemperegtek a füben, kergetőztek, szaladgáltak s ha valahol az egyik megjelent, bizonyosan közel volt a másik is, mert Neró a világért el nem

hagyta volna kis urnőjét. Mindig a sarkában volt, mindenhová elkísérte s jaj lett volna annak, a ki Emmikét bántani merte volna. Ha Emmike közeledett, föluggott álmából, ott hagyta ételét, csakhogy vele lehessen.

De szerette is Emmike az ő hü pajtását. Legjobb falatját megosztotta vele s addig könyörgött a mamának, míg végre Nerónak szabad volt a szobába bemenni, hol Emmike puha szőnyeget terített el számára az egyik sarokban s megesett bizony néha még az is, hogy együtt feküdtek és szundikáltak ott a földön.

Igy tartott ez több esztendőn át, mialatt Emmike is, hü játszótársa is szépen növekedett. Neró persze egy-két év mulva már teljesen nagyra nőtt és aztán már csak vénült, lassanként öreg kutya lett, míg Emmike öt-hat év mulva is, bár nagyocska leány lett, de még mindig gyermek maradt. De azért a régi jó barátok voltak, ámbár többé nem hemperegtek a fűben és nem is kergetőztek; Emmike úgy gondolta, hogy olyan nagy leányhoz ez már nem illik, Neró pedig ezt nem igen bánta, mert lassanként, a mint vénült, elmúlt a játzó kedve. Emmikéhez azonban csak oly hiven ragaszkodott, mint azelőtt.

Hanem egy napon szegény öreg Neró szomorú meglepetésre ébredt: Emmi új kedvenczet talált, egy kedves bohó kis cziczát, melylyel kedvére játszadozhatott. A kis czicza persze kedvesebb is volt mint az öreg Neró. A cziczát ölbe lehetett venni, karon hordozni s Emmike csakhamar szinte el is feledte régi játszótársát, sőt a jó Nerónak még nagyobb boszusá-

gára akárhányszor még mutogatta neki a cziczát és incselkedve kérde:

— Ugy-e Neró, kedves kis cziczuska?

Neró, akármennyire szerette kis urnőjét, ezt már mégis nagyon zokon vette s ugyancsak görbén nézett az új kedvenczre. Hiszen már különben is régi ellenségeskedés uralkodott a kutya-macska familiák közt és Neró, bár igen jámbor állat volt, egyáltalában sem szenvedhetett semmiféle macskát; hát még ezt, mely kiturta őt a helyéről! Félig boszusan, félig szomorúan nézett tehát Emmikére s bizonyosan ilyen formát gondolt magában:

— Kedves cziczuska? No bizony, szeretném tudni, miért volna olyan nagyon kedves! Persze, hizelkedni tud és nagyon szelid addig, míg jó tejcsekét vagy más csemegét nem kap. De ha valami nincs inyére, akkor mindjárt karmol, és harap és mérgeskedik. És szeretném, tudni, valjon megvédi-e urnőjét, ha veszedelem fenyegeti? Persze! Maga futna el leghamarább.

Ezeket mondta volna el szegény Neró, ha beszélni tudott volna. De hát nem tudott és némán kellett tűrnie. Neheztelt, valósággal neheztelt Emmikére. Ha a leányka, ölében a cziczával az udvaron vagy a kertben sétált, Neró fekve maradt valamelyik sarokban s onnan nézegette, hogy mulatnak, úgy hogy végre Emmike is észrevette és nevetve szólt hozzá:

— Neró, öreg pajtás, jöjj te is!

Neró lassan, kellenlenül megmozdult s odament, de bizony nem igen játszott, hanem csak nézett mogorván a kis czi-

czára; ez pedig félénken simult Emmikéhez, alig tudta állani a Neró komoly tekintetét.

Egy napon Emmike a kertbe ment új kedvenczével s hívta Nerót is. Neró lassan utánok kullogott, de a mint a kertbe értek, lefeküdt egy fa árnyékába, míg Emmike azon mulatott, hogy a kis czicza mikép igyekszik, persze hiába, elfogni a földön, bokrokon ugráló verebket.

A mulatságnak azonban hirtelen rossz vége lett. A kis czicza egészen bele szeretett a veréb-üldözésbe s a mint épen egyszer nagyokat ugorva üldözött egy fiatal verébkét, nem vette észre, hogy ez egyenesen a kertben levő jókora tó fölé reptül. A czicza egy nagyot ugrott és bumsz! benne volt a mély tóban.

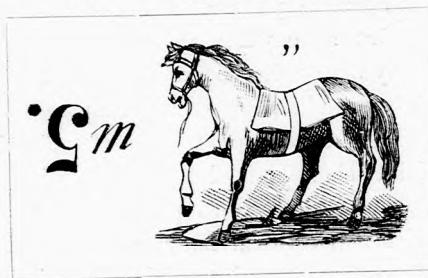
Emmike ijedten sikoltozott s nem tudta mit tegyen. Míg beszaladt a házba és segítségül hív valakit, addig a czicza megful... maga pedig nem mehet a mély vízbe. De alig gondolta ezt végig, midőn a sikoltásra figyelmessé vált öreg Neró fölugrott s ott termett a tó partján. Láttá a veszedelmet s látta hogy most kitölt-hetné boszuját azon, ki annyi szomorúságot okozott neki; nem is kellene semmit tennie, csak hagyni megfulni a cziczát.

De a jó öreg Neró nem gondolkozott ilyen gonoszul; ő igazán szerette urnőjét s inkább elfeledte saját boszúságát, hogysen bánata legyen annak, a kit szeret. Nem várta tehát a parancsot sem, hanem beugrott a vízbe, egy-két pillanat alatt a cziczához uszott, ügyesen szájába kapta hátánál fogva és kihozta a partra. A kis cziczának nem esett más baja, mint hogy

nedves lett a bundácskája; de ez csakhamar megszáradt.

Emmike azonban nem feledte el, mily nemesen viselte magát Nero az ő vetélytársa iránt. E naptól fogva újra jó dolga lett Nerónak, Emmike épen úgy kedvez neki, mint a kis cziczának s így most mind a hárman elégedetten élnek.

KÉPREJTVÉNY.

MEGFJEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XX. köt. 17-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Holnapután“

Helyesen fejtették meg: Kunstädter Rezső, Lövinger Ludmilla, Dulácska G. (hiányosan), Tisch Laura és Nella, Geiger Ilona, Sztankovits Jenni és Szilárd, Gruber Ilona (hiányosan), Berthóty Lujza, Károly és István, Thassy Árpád (hiányosan), Kohner Aladár és Jenő, Dezsőffy Jani és Aurél, Takách Malvinka, Szontagh Jenő, Beer Riza, Gyula és Lajos, Pihoffer Nándor, Frantz Miklós (hiányosan), Krausz Melanie, Rausch Sarolta és Elza, Havas Ilonka, Géza és Miklós, Bethlen Oszkár (hiányosan) Singer Alajos (hiányosan), Sztojanovics Jenő, Cserna Ilonka és Margit, Müller Malvin és Adél, Harkai Aranka, Petheő Gyula és Jani (hiányosan), Mendl Hermína, Miklós és Jakab, Gyalokay Jenő, Tomka Satika (hiányosan), Mihely Ervin, Nagy Ilonka (leveledért birságot kellett fizetnem, mert hiányosan bérmentesítettél. F. b.), Latzkó Klára, Révy Laci, gr. Széchenyi Viktor (hiányosan), Petényi Ottó.